

Sygn. akt XII C 1428/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Maria Prusinowska

Protokolant protokolant sądowy Justyna Wojciechowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2018 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. KRS (...)

przeciwko R. K. PESEL (...)

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 94 124,40 zł (dziewięćdziesiąt cztery tysiące sto dwadzieścia cztery złote czterdzieści groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 90 544,98 zł od dnia 21 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty od kwoty 3565,26 zł,

2. Kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu:

a. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1198,92 zł tytułem zwrotu części opłaty od pozwu,

b. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 3530 zł tytułem zwrotu części opłaty od pozwu. SSO Maria Prusinowska

Sygnatura akt **XII C 1428/18**

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 3 stycznia 2018 r. powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego L. (...) o zasądzenie od pozwanego R. K. kwoty 94 124,40 zł, na którą składają się kapitał w wysokości 90 544,98 zł oraz kwota 2 393,95 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału, kwota 1171,31 zł tytułem odsetek karnych, kwota 14,16 zł tytułem opłat i prowizji oraz o zasądzenie kosztów sądowych i innych kosztów.

Uzasadniając powyższe powód wskazał, że kwota dochodzonego przez niego roszczenia wynika z zawartej pomiędzy stronami umowy kredytu nr (...) z dnia 10 lipca 2015 r. z późniejszymi zmianami. Powód wskazał, że pozwany nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w umowie. Przy tym, powód wyjaśnił, że wskazana data wymagalności, tj. 10 kwietnia 2017 r. jest tożsama z dopuszczeniem się przez stronę pozwaną pierwszej zaległości w spłacie wymagalnych rat. W związku z powyższym strona powodowa wypowiedziała łączącą strony umowę kredytową. Powód nadmienił, że próba polubownego rozwiązania sporu nie powiodła się.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 marca 2018 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym L. (...) nakazał pozwanemu zapłatę na rzecz powoda kwoty 94 124,40 zł, w tym kwotę 90 544,98 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego jednak nie wyższymi od odsetek maksymalnych liczonych od dnia 21 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty, odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2393,95 zł od dnia 3 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty, odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 171,31 zł od dnia 3 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty, kwotę 14,16 zł oraz kwotę 1177 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

W dniu 4 maja 2018 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 marca 2018 r. zaskarżając go w całości. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego w podwójnej wysokości.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zarzucił, że powód pomimo spoczywającego na nim obowiązku w tym zakresie nie wykazał dochodzonego roszczenia. W tym zakresie pozwany podniósł, że powód winien dołączyć do pozwu wszelkie dokumenty, z których wynika, że określona wierzytelność rzeczywiście istnieje i dowody te winny wykazywać zasadność dochodzonego roszczenia w sposób nie budzący wątpliwości. W tym zakresie pozwany podniósł, że przedstawiony na te okoliczność dowód w postaci wyciągu z ksiąg powoda został podpisany przez osobę nieuprawnioną. Powołując się na art. 95 ust. 1a prawa bankowego pozwana wskazała, że moc prawna dokumentów urzędowych, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym, a zatem, nawet gdyby przyjąć, że wyciąg został sporządzony przez osobę uprawnioną, to i tak stanowi on jedynie dowód tego, że osoba podpisana złożyła oświadczenie woli w nim zawarte. Nadto pozwany wskazał, że okoliczności, na które powołuje się powód na podstawie powyższych dokumentów pozostają nie udowodnione, natomiast jakiegokolwiek późniejsze zgłoszenie dowodów będzie dotknięte prekluzją dowodową.

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2018 r. referendarz sądowy przy Sądzie Rejonowym L. (...) VI Wydział Cywilny przekazał niniejszą sprawę do Sądu Okręgowego w Poznaniu.

W odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych, wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kosztów notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy w kwocie 4,92 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany R. K. w dniu 10 lipca 2015 r. zawarł z powodem umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...), którą pozwanemu udzielony został kredyt w wysokości 130 066,69 zł na sfinansowanie: A. potrzeb konsumpcyjnych pozwanego, B. prowizji bankowej, C. składki ubezpieczeniowej. W związku z zawarciem umowy i udzieleniem kredytu pozwany miał ponieść koszty A. prowizji bankowej w kwocie 21 727,82 zł B. składki ubezpieczeniowej z tytułu umowy grupowego ubezpieczenia na wypadek śmierci, trwałej i całkowitej niezdolności do pracy albo hospitalizacji w wyniku nieszczęśliwego wypadku „Program Ochronny na Życie- wariant Standard” w kwocie 8 378,87 zł, C. odsetek od kapitału kredytu w wysokości 26 180,31 zł.

Zgodnie z § 2 umowy kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 7,49 % w stosunku rocznym. Całkowita kwota kredytu wynosiła 100 000 zł, a całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę ustalona w dniu zawarcia umowy wynosiła 156 387 zł.

W § 3 umowy uzgodniono, że pozwany zobowiązana jest do spłaty kredytu w równych ratach, płatnych do każdego 10 dnia miesiąca kalendarzowego.

W treści umowy, w jej części ogólnej, w § 8 strony uzgodniły, że powód ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 1 miesięcznego okresu wypowiedzenia, m.in. w przypadku: niewykonania lub nieterminowego

regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec banku, to jest w przypadku, gdy kredytobiorca zalega w całości lub części z zapłatą jednej raty kredytu. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca jest zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu.

Pozwany złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji prowadzonej na podstawie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego, który Bank może wystawić do kwoty 213,38 zł i w okresie do dnia 10 lipca 2021 r. wystąpić do Sądu o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności.

Ostatniej spłaty zobowiązań kredytowych w związku z zawartym aneksem restrukturyzacyjnym pozwany dokonał w dniu 19 lipca 2017 r. na kwotę 880 zł. Od sierpnia 2017 r. pozwana zaprzestała uiszczać jakichkolwiek kwot tytułem spłaty kolejnych rat zaciągniętego kredytu. W związku z powyższym według stanu na dzień 10 listopada 2017 r. pozwany zalegał ze spłatą 4 rat kapitałowych – za miesiąc sierpień, wrzesień, październik i listopad 2017 r.

Dowód: umowa kredytu konsumpcyjnego nr (...) z dnia 10 lipca 2015 r. – k. 36-43, zestawienie spłat do umowy kredytu nr (...) z dnia 10 lipca 2015 r. – k. 23-26 v., oświadczenie o poddaniu się egzekucji – k. 43,

Pismem z dnia 22 czerwca 2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległości, powstałej w spłacie kredytu/pożyczki udzielonych na podstawie umowy nr (...) Bank S.A. obejmującej na dzień jego sporządzenia kwoty: 4670 zł tytułem należności kapitałowej, 548,85 zł tytułem odsetek umownych, 18,05 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej oraz kwot dwa razy po 3,54 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku zgodnie z tabelą opłat i prowizji, pod rygorem wypowiedzenia powyższej umowy w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 22 lipca 2017 r. wraz z potwierdzeniem nadania korespondencji (k. 44-47).

Pismem z dnia 22 września 2017 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę nr (...) w związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu/pożyczki na podstawie zapisów Regulaminu kredytowania hipotecznego (...) Bank S.A. z zachowaniem okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia. W oświadczeniu tym powód wskazał, że w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia, całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami staje się wymagalna i podlega natychmiastowemu zwrotowi na rachunek banku wskazany w wypowiedzeniu. Jednocześnie w treści pisma powód poinformował pozwaną, że rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia przez powódkę całości zaległości obejmujących na dzień sporządzenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy następujące kwoty: 10 920,25 zł tytułem należności kapitałowej, 1303,34 zł tytułem odsetek umownych, 148,67 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienia w spłacie należności kapitałowej, 10,62 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku zgodnie z tabelą opłat i prowizji. Oświadczenie to zostało skutecznie doręczone.

Dowód: oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy z dnia 22 września 2017 r. wraz z potwierdzeniem nadania korespondencji (k. 48-50).

Wobec nieuregulowania zaległości w spłacie należności wynikających z umowy kredytowej nr (...) pismem z dnia 22 listopada 2017 r. powód wezwał powódkę, w związku z wypowiedzeniem tej umowy i postawieniem całej należności w stan wymagalności banku, do zapłaty należności obejmującej na dzień sporządzenia wezwania należności: 90544,98 zł tytułem należności kapitałowej, 2393,95 zł tytułem odsetek umownych, 467,07 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej oraz 10,62 zł i 3,54 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku zgodnie z tabelą opłat i prowizji.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 22 listopada 2017 r. (k. 51).

Zadłużenie z tytułu niespłaconego kapitału kredytu według stanu na dzień 20 grudnia 2017 r. wynosiło 94 124,40 zł, na które składały się następujące kwoty 90 544,98 zł tytułem należności głównej, 2.393,95 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 7,49% od dnia 10 kwietnia 2017 r. do dnia 22 listopada 2017 r., 1171,31 zł

tytułem odsetek za opóźnienia naliczanych od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10,00% od dnia 10 kwietnia 2017 r. do dnia 20 grudnia 2017 r. oraz 14,16 zł tytułem opłat i innych prowizji.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych numer (...) z dnia 20 grudnia 2017 r. (k. 22),

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie, powołanych wyżej, dokumentów.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał, że jakkolwiek niepoświadczone kserokopie dokumentów wprawdzie nie stanowią dowodu z dokumentu, w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c., to jednak nie są pozbawione mocy dowodowej. Strona może dowodzić swoje stanowisko w postępowaniu za pomocą wszelkich dostępnych środków dowodowych. Do takich środków zaliczyć natomiast można z pewnością kserokopie czy odpisy dokumentów.

W tym zakresie zasadnym jest odnieść się do stanowiska orzecznictwa, w świetle którego, tak samo jak odpis należy uznać także kserokopię za dokument stanowiący dowód istnienia oryginału i dlatego podlegający podwójnej ocenie. Raz jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu, a drugi raz jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o dochodzonego przez powoda roszczeniu (uchwała SN z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, LEX nr 4066). W niniejszej sprawie Sąd dokonał takiej oceny przedłożonych przez powoda kserokopii, nie znajdując podstaw by odmówić im wiarygodności. Dokumenty te bowiem były czytelne, jednoznaczne, a przy tym korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym stanowiąc spójną całość. Stąd też Sąd nie miał wątpliwości, że przedstawione przez powoda kserokopie stanowiły wiarygodne źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu, potwierdzając tym samym dochodzone przez powoda roszczenie, ostatecznie stanowiąc podstawę ustalonych w niniejszej sprawie okoliczności faktycznych.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Przed rozpoczęciem rozważań prawnych w części merytorycznej dotyczącej oceny prawnej zasadności dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia, w niniejszej sprawie należy odnieść się do zasadniczego, procesowego zarzutu strony pozwanej jakoby powód nie wykazał dochodzonego roszczenia, zarówno co do zasady, jak i jego wysokości. Sąd nie zgadza się ze stanowiskiem strony pozwanej, jakoby w świetle art. 207 § 6 i art. 217 k.p.c. powód zobowiązany był już wraz z pozwem przedstawić wszelkie dowody potwierdzające zasadność żądania pozwu, stąd też wszelkie środki dowodowe złożone na późniejszym etapie postępowania winny zostać oddalone jako spóźnione. W tym zakresie Sąd popiera w pełni powołany przez powoda pogląd orzecznictwa, w świetle którego, powód jest co prawda zobowiązany, zgłosić już w pozwie twierdzenia i stosowne dowody do wykazania swojego roszczenia, jednak z reguły nie można wymagać, by były to twierdzenia i dowody, które zakładają określoną obronę pozwanego i jego stanowiska w kwestii istnienia stosunku prawnego będącego podstawą roszczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2006 r., I CSK 322/06, nie publ.). O tym, czy zaistniała potrzeba późniejszego zgłoszenia wniosków dowodowych decydują więc okoliczności i uwarunkowania związane z tokiem konkretnej sprawy, a przepisy o prekluzji dowodowej nie mogą być stosowane w sposób formalistyczny kosztem możliwości merytorycznego rozpoznania sprawy. Sąd powinien dokonać pogłębionej analizy dowodów zgłoszonych w pozwie w powiązaniu z treścią zgłoszonego żądania i dopiero na jej podstawie skonstatować, czy później zgłoszone dowody zostały zaoferowane - przynajmniej *implicite* - w określonym przez ustawę terminie prekluzyjnym (wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 30 października 2008 r., II CSK 254/08 nie publ., z dnia 15 listopada 2006 r., V CSK 243/06, nie publ.; z dnia 5 grudnia 2007 r., I CSK 295/07, nie publ.). Twierdzenia i dowody chociaż zgłoszone dopiero w toku postępowania, ale stanowiące rozwinięcie i sprecyzowanie twierdzeń oraz wzbogacenie dowodów przedstawionych w pozwie, a zarazem będące adekwatną reakcją na sposób obrony przyjęty przez stronę pozwaną, w zasadzie nie mogą być uznane za spóźnione w rozumieniu art. 479¹² § 1 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2008 r., III CSK 292/07, nie publ.). Wymogi prekluzji dowodowej określone w art. 479¹² § 1 k.p.c. nie powinny być rozumiane jako uzasadniające żądanie od powoda zgłoszenia wszystkich twierdzeń i dowodów uwzględniających każdą potencjalnie możliwą obronę pozwanego i prezentowanych

przez niego twierdzeń w kwestii istnienia i treści stosunku prawnego będącego podstawą dochodzonego roszczenia (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 lipca 2008 r., III CSK 65/08, nie publ. i z dnia 8 lutego 2007 r., I CSK 435/06, nie publ.). Powyższe w ocenie Sądu należy adekwatnie odnieść do aktualnej regulacji art. 207 § 6 w zw. z art. 217 k.p.c. W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 217 § 1 k.p.c. strona jest uprawniona aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Powód przedłożył kolejne dowody wraz z odpowiedzią na sprzeciw w reakcji na stanowisko pozwanej podniesione w tym środtku zaskarżenia, w celu odparcia jej wniosków i twierdzeń. Powyższe w ocenie Sądu spełnia dyspozycję przepisu art. 217 § 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zdaniem Sądu powód zgłosił dowody w odpowiednim czasie, jak też nie istniało niebezpieczeństwo, że ich uwzględnienie może spowodować zwłokę w rozpoznaniu sprawy. Stąd też stanowisko pozwanego jakoby nastąpiła prekluzja dowodowa nie są trafne.

Rozpoczynając rozważania merytoryczne, wskazać należy, że wobec regulacji art. 505 § 1 k.p.c. skuteczne złożenie sprzeciwu przez pozwaną spowodowało, że wydany w sprawie w nakaz zapłaty postępowaniu upominawczym z dnia 28 marca 2018 utracił moc.

W niniejszej sprawie powód (...) Bank S.A. w W. wystąpił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego R. K. wymagalnej wierzytelności w związku z wypowiedzianą umową kredytu nr (...) z dnia 10 lipca 2015 r.

Pozwany natomiast podnosząc zarzuty, w tym przede wszystkim o charakterze formalnym, wniósł o oddalenie powództwa.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Podniesione przez pozwaną zarzuty zarówno formalne, jak też w dalszej kolejności merytoryczne, które przemawiać miały za oddaleniem roszczenia, ostatecznie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Pozwany w niniejszym postępowaniu nie kwestionował ani skutecznego zawarcia umowy kredytowej nr (...) z dnia 10 lipca 2015 r., ani skuteczności jej wypowiedzenia. Nie wskazywał również argumentów wskazujących na brak wymagalności roszczenia.

Wbrew stanowisku pozwanego, za wystarczające dla wykazania wysokości dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia Sąd uznał wyciąg z ksiąg bankowych oraz tabelaryczny wykaz spłat zobowiązań kredytowych przez pozwaną. Zgodnie z art. 95 ust. 1 Prawa bankowego księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Przedstawiony w niniejszej sprawie wyciąg z ksiąg z dnia 20 grudnia 2017 r. opatrzony został pieczęcią banku i podpisany przez osobę odpowiednio umocowaną, co wynika z treści przedłożonego do akt sprawy dokumentu pełnomocnictwa udzielonego Ł. I.. Stąd też wbrew stanowisku pozwanego, powód w sposób należyty wykazał umocowanie osoby podpisanej na tym dokumencie. Co prawda, zgodnie z ust. 1a powołanego wyżej przepisu art. 95 ustawy Prawo bankowe moc prawną dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym, to jednak nie umniejsza to wartości dowodowej przedłożonego do akt sprawy wyciągu z ksiąg bankowych, który w takiej sytuacji posiada moc dokumentu prywatnego. Przy tym, w świetle przedstawionych już w części dotyczącej oceny dowodów,

rozważań poświęconych mocy dowodowej kserokopii dokumentu, nie zasługiwały także na uwzględnienie zarzuty strony pozwanej co do formy przedstawionych przez stronę powodową dokumentów. Podkreślenia bowiem wymaga, że dokumenty te korespondują z przedłożonymi do akt sprawy dokumentami, przede wszystkim w postaci wyciągu z ksiąg bankowych, czy skierowanym do pozwanej wezwaniem do zapłaty z dnia 22 listopada 2017 r.

Zdaniem Sądu ziściły się przesłanki uprawniające powoda do rozwiązania łączącej strony umowy kredytowej, którą to okoliczność w toku postępowania powód w sposób należyty wykazał. W § 9 umowy z dnia 10 lipca 2015 r. strony ustaliły, że powód ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 1 miesięcznego okresu wypowiedzenia, m.in. w przypadku: niewykonania lub nieterminowego regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec banku, to jest w przypadku, gdy kredytobiorca zalega w całości lub części z zapłatą pełnej raty kredytu za co najmniej jeden okres płatności. Z przedstawionych do akt dokumentów wynika, że ostatnią dokonaną przez pozwaną wpłatą była spłata w lipcu 2017 r. Pozwany od lipca do listopada 2017 r. nie uiścił kolejno czterech kwot spłat. Na przestrzeni tych czterech miesięcy, pozwany nie dokonał choćby częściowej wpłaty na poczet którejkolwiek z wymagalnych już rat kredytu. W konsekwencji powyższego, powód wystosował wezwanie, w którym wskazując konkretne kwoty zaległości, zobowiązał pozwanego do ich zapłaty w określonym siedmiodniowym terminie. Bezskuteczny jego upływ skutkowało wypowiedzeniem łączącej strony umowy kredytowej. Tym samym wbrew spełnione zostały przesłanki uprawniające do złożenia przez powoda oświadczenia o wypowiedzeniu łączącej strony umowy.

W świetle powyższego, Sąd doszedł do przekonania, że powód sprostał obowiązkowi w zakresie wykazania zarówno podstawy, jak i wysokości dochodzonej kwoty, a także skuteczności wypowiedzenia umowy kredytowej z dnia 10 lipca 2017 r. prowadzącej do wymagalności roszczenia. Podkreślenia wymaga, że w toku postępowania kwestionując roszczenie powoda co do zasady i wysokości, pozwany ograniczył się jedynie do zarzutu prekluzji dowodowej powołując się na regulację art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c. oraz do podważania formy przedłożonych przez powoda dowodów, odmawiając im wartości dowodowej. W świetle przedstawionych wyżej rozważań, ta linia obrony pozwanej nie znalazła uzasadnionych podstaw. Jednocześnie strona pozwana nie naprowadziła jakichkolwiek dowodów, w tym także rezygnując z możliwości złożenia zeznań w toku postępowania, stąd też uznać należało, że pozwany ostatecznie nie zakwestionował przedstawionych przez powoda dokumentów, w szczególności nie podważył zawartych w nich informacji.

Poddając ocenie zgłoszone przez powoda żądanie zasądzenia dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie, Sąd wziął pod uwagę, że zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl zaś art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. W rozpoznawanej sprawie odsetki za opóźnienie zastrzeżone zostały w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP, z tym zastrzeżeniem, że w żadnym czasie ich wysokość nie może przekroczyć maksymalnych odsetek z tytułu opóźnienia. W konsekwencji powodowi należne są odsetki ustawowe za opóźnienie w takiej wysokości i takie też podlegały zasądzeniu na jego rzecz. Podkreślić przy tym należy, że brzmienie przepisu art. 481 k.c. uległo zmianie z dniem 1 stycznia 2016 r., niemniej jednak również i przed tą datą uregulowane tym przepisem odsetki były odsetkami ustawowymi za opóźnienie i przysługiwały wierzycielowi za czas opóźnienia dłużnika w spełnieniu świadczenia.

Wobec wypowiedzenia pozwanej umowy kredytu, kwota niespłaconego kapitału stała się wymagalna. Jak to już wcześniej wskazano pozwana nie spłaciła należności z tego tytułu, a w konsekwencji, pozostając w opóźnieniu w zapłacie tej należności, zobowiązana jest do zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie. Powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz odsetek umownych od kwoty kapitału od dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku stwierdzającego zadłużenie pozwanej (21 grudnia 2017 r.) do dnia zapłaty, jak i skapitalizowanych odsetek) za okres od dnia wniesienia pozwu (3 stycznia 2018r.) do dnia zapłaty. Żądanie to było zasadne. Należy podkreślić, że dochodzone pozwem skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 2 393,95 zł zostały naliczone za okres korzystania z kapitału w wysokości 7,49% od dnia 10 kwietnia 2017 r. do 22 listopada 2017 r., natomiast skapitalizowane odsetki w kwocie 1171,31 zł zostały naliczone od kwoty niespłaconego kapitału za okres od 10 kwietnia 2017 r. do 20 grudnia 2017

r. W konsekwencji uwzględnienie żądania powoda zasądzenia dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie od tych należności za wskazane wyżej okresy znajduje uzasadnienie w art. 482 § 1 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

To mając na uwadze, w punkcie 1 wyroku, Sąd na podstawie art. 353 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda 94 124,40 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, jednak nie wyższymi od odsetek maksymalnych, liczonymi od kwoty 90 544,98 zł od dnia 21 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3565,26 zł od dnia 3 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu, obejmujących opłatę sądową od pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym w wysokości 1177 zł, opłatę uzupełniającą od pozwu w kwocie 3530 zł, opłatę od pełnomocnictwa 17 zł, opłaty notarialne za poświadczenie dokumentów 4,92 zł. Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego jako strony przegrywającej. Przy czym w pkt 2 b. na podstawie art. 113 ust 1 w zw. z art.13 ust 1, art. 18 ust 1, art. 21 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 3530 zł tytułem uzupełniającej opłaty od pozwu.

/-/ SSO Maria Prusinowska

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie w kontrolce uzasadnień

2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

- pełnomocnikom stron,

3. Akta proszę przedłożyć za 21 dni lub w razie wpływu apelacji akta pani Przewodniczącej Wydziału

P., dnia 7 stycznia 2019 r.

SSO Maria Prusinowska